

Blomman

Middagens hetta hade lagt sig en smula när hon som vanligt gick sin runda genom den till synes ödelagda staden. När hon med rosslande andetag vandrade på de välbekanta gatorna såg hon de dammiga skyskrapor med igenbommade fönster, de övergivna bilarna och en och annan kackerlacka. Snart hade hon sökt genom hela staden som en gång var fylld med liv, kärlek och hopp, en stad av drömmar. Nu var det endast ett skal av vad som tidigare hade blomstrat här. Blicken sökte efter något som hon själv nästan slutat tro på, men hon visste att hon behövde kämpa vidare för att inte gå under som många andra gjort.

Just som hon skulle vända och gå tillbaka för att hinna hem innan stormarna, som brukade dyka upp efter skymningen, skymtade hon något i ögonvrån. Där stod den mot alla odds, inklämd i en spricka i betongen. Den var otroligt uppenbar och svår att missa nu när hon väl sett den. Dess gröna färg nästan vibrerade mot den gråa bakgrunden och trots dess storlek som ett lillfinger stod stjälken rak och stark. En knopp som lyste vitare än snö hade börjat blomma högst upp. Hon visste egentligen inte om den var vitare än äkta, riktig, ren snö. All snö hon någonsin sett hade haft en grågul nyans till den. Det enda hon brydde sig om var att hon aldrig sett något vackrare. Små kondenserade droppar låg på de vita sköra bladen och dallrade lite när den träffades av luften från ventilationen som satt fastmonterad på den gråa flagnande väggen intill. Den såg fullt levande ut när den svajade i, vad hon förmodade var, otroligt förorenad luft. Om hon stod alldeles stilla trodde hon att hon kunde höra hur den sträckte sig efter den ensamma ljusstrålen som letat sig genom skyskraporna, dammet och de konstanta gråa molnen.

”Vi är ännu inte döda”, tycktes den viska till henne med sina små, lugna, melodiska rörelser.

Hon log. Det var ett under att den lyckats slå rot genom betongen och allt annat skräp som var nedgrävt under marken. Det var som ett försök att glömma det förflutna. Gräva ner allt som varit och börja om på nytt. Ingen verkade förstå att det var för sent eller så förstod alla det, men ingen ville acceptera det. Fast kanske detta visade på att allt ännu inte var förlorat. Det fanns de som kämpade, de som lyckades överleva trots det gråa dammet som hon kommit att förknippa med vardagen, trots bristen på näring i jorden och resten av de otillfredsställda levnadsvillkoren. Mitt framför hennes ögon stod beviset. Den hade överkommit allt och växte här mellan betongen. Hon fick lust att skratta. All spänning, stress inför framtiden och år av falskt hopp sipprade ur henne, för här hade hon något som hon verkligen trodde på. Hon skulle visa dem. Ja, hon skulle visa alla att det var möjligt, möjligt att leva här.